

Sorumlu mu Sorunlu mu

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 16 Ağustos 2014

Olmalı mı olmamalı mı? Aslında olası bir durum da söz konusu değil karar vermek adına. Kararsızlık da az yorucu değil hani. Ya görmek, görmek istemediklerinizi ama en kötüsü görür görünüp görmezden geldikleriniz. Daha da kötüsü görmezden gelinmek hele ki görünmek istediklerinize...

Kabul etmek çok zor ama etmemekten de bin kat iyi ve olası. Olası bir mücadelenin nirengi noktası üstelik her ne kadar mücadelelinin ne anlam çağrıştırdığı yadırganıp yâdsınsa da. Yadsınmak mı dedim... Hay Allah! Beterin beteri var denir her zaman için. Buyurun, hoş geldiniz tek kişilik gösteriye. Aman ha, dikkat! Tüm biletler satıldı. Yine de hiç belli olmaz, gelmeyenler olur, diyemeyeceğim zira herkes pek bir meraklıdır böylesi gösterilere.

Sahi, nedir çaresi daha doğrusu var mıdır bir çözümü bu garip açılımın. İsteddiğiniz kadar yok sayın, ne çare. Onlar sizi bir kere çıkarmışlar gözden. Çaresizliğin çaresi nerede saklıdır kim bilir...

Allah ıslah etsin, demeye de ne hacet. Herkes tutturmuş bir yol gidiyor.

Zihinlerde yerleşik onca profil gerek bireysel izdüşümleri gerekse neyi canlandırmak istiyorlarsa...

Kıyamet koptu kopacak olsa da ne taviz veren var ne yolundan dönen. Bu durumda tek bir şık kalıyor geriye. Onu da siz tahmin edin artık. Niyetler de belli ameller de.

Bir de şu ünlü söyleme ister iştirak edin ister görmezden gelin:

“Ya bu deveyi güdeceksin ya da bu diyardan gideceksin.”

İyi de bütün develer telef oldu benim yüzünden. Hem develer Hakkın rahmetine kavuştu hem de kendimi başka diyarlarda buldum. Hep aynı senaryo ve değişmez replikler. Daha doğrusu ölüm sessizliği ne var ki kulağıma çalınan da onca fısıltı. Benim bitmek bilmez monologlarım. Final zaten baştan belli. E, ne olacak şimdi.

Bir dokun bin ah işit misali, dokunmaktan çekinir oldu etrafımdakiler. Aman zaten kimse de dokunmasın. Bu sefer ne var ne yok ifşa edip yeteri kadar da alıyorum boyumun ölçüsünü.

Birinci tekilden çoğula terfi etme düşüncesini çoktan bertaraf ettikten sonra üçüncü çoğul şahıslar zaten dengeyi de tutturmuşlar ölçüyü de.

Kıvamı yerli yerinde hayat denen o garip iksirin. Acı ya da tatlı yeter ki tat alacağımız mecraları bilelim ölçüyü kaçırmadan.

Sorumlu olmaktan ziyade sorunlu ne varsa bir o kadar ölçütünü yitiriyor ahenk. Ahenksiz yaşamaktansa yetinmeyi bilmeli en azından verdiğiniz değerin her ne kadar değersiz addedilseniz de...